

Iz naših gorá.

Dogodbica.

Mina je bila brdko, kmetiško dekle. „Majarila“ je po leti na visoki, Ribčevi planini. A tudi Jakel je bil zal planinec. Visoka, krepka rast, zagoreli obraz, živo, jasno oko so svedočili, da je pravi gorski sin. Bil je to zares lep parček — ta Jakel in Mina. Vsako jutro sta stopala smelo po ozkih, skalnatih policah za živino in vsakokrat, ko se je Mina vračala raz vrhe h kočam nazaj, dehtel ji je svež, planinski šopek za nedrijami. — Jakel pa je ležal na višini, stegnjen v rosni, duhteči, planinski travi, zrl neprestano v modro nebo in sanjal — sanjal o svoji ljubici — Mini. Živina je mirno mulila travo in žlahtne, gorske cvetove, poglobala in prežvekovala. Ko je začelo toniti solnce tam daleč za obzorje, naznanjali so planinski zvonci, da se bliža čreda planini. Majarice so se tedaj optale in začele mlesti. Tudi Mina je hitela opravljati svoje večerno delo. Vračala se je namreč čestokrat o večeru v dolino, v prijazno selo Log. Na tem potu jo je navadno spremljal njen ljubimec Jakel. Oh, to so bili najslajši trenotki mlade ljubezni. Hodil je z njo v nižino tako daleč, da se je začulo grmenje in bučanje gorskega potoka Grmečice. Največkrat sta se ločila na trhljem mostu, kateri drži čez grozoviti prepad. Med tem, ko sta Jakel in Mina stopala v dolino, krčil je nekdo gori na planini pesti — srd in osveta sta mu gorela iz očíj. Bil je to planinec Grog. Ni bilo dovolj, da ga je Jakel nedavno sramotil v krčmi in mu pokazal svojo moč — prevzel mu je tudi ljubljeno dekle. In Grog je prisegel, da se maščuje, strašno maščuje, naj mu tudi ta osveta uniči lastno življenje. Kakor zblaznel, je govoril zadušeno, naslanjaje se ob skalo, o rubinastih ustecih, o sinjih očescih, o snežnobelih zobkih svoje, zanj izgubljene ljubice. — „Ne, Jakel, ne bodeš je več prižemal k sebi, ne bodeš ji več stiskal roke, ne menjeval z njo gorkih pogledov! Jaz, Grog, hočem ti ljubico ugrabiti, ugrabiti še nocej!

Bil je tih poleten večer. Na mostiču, pod katerim drvi v globokem prepadu Grmečica, je stal Grog. — Telo mu je drhtelo — žgoče oči je upiral v zelenobelkaste, peneče valove pod seboj. To grmenje in bobnenje gorskega vrelca ga je plašilo danes. — Nemir, peklenške muke so mu vstajale v duši. Sklonil se je hitro — potegnil desko iz mostiča — in zbežal v mračni gozd.

Zvezde so že sijale, a meseca še ni bilo izza gore, ko sta ljubimca počasi stopala navzdol. Pritajno sta šepetala, se nasmihala — postajala — in usta so počivala na ustnih. — Blizu mostiča sta se ločila — in Jakel je odhitel nazaj na planino. Dolgo je še zrla Mina za njim, trepetajoča od ravnokar užite sreče. — Potem pa je urno stopila naprej. Do-

spela je do mosta — a naenkrat bolesten klik — in valovi doli v brezdnu so se zgrnili nad nesrečnim dekletom. — Rano v jutro družega dne so potegnili ljudje iz tolmina pod slapom truplo lepe planinke. Po gorah pa je besnel Jakel, preiskoval vse votline in kotline — da bi zasledil orla, ki mu je ugrabil golobico. A rekli so mu, da je Grog ubežal v Ameriko tešit si vest in zdravit srce.

Vendar temu ni bilo tako. Našli so ga čez mesec dnij z razbito glavo pod skalami.

Kristina.

Vzbujaite v otrocih pravicoljubnost!

Spisala Márica II.

„Oh, že spet ta dolgočasna pedagogika!“ vzklikne mogoče katera cenjenih čitateljic, a ker je potrebna, dajmo jo! Saj se pravi, zoper hudo je hudo, in ker napačna vzgoja obrodi le slab plod, zatorej se spoprijaznimo malce s pedagogiko, katera nam daje sredstva, da pospešujemo dobro, da delujemo za blagor človeštva.

Koliko krivice se dogaja dandanes po svetu, o tem je vsaka beseda odveč, sosebno med nami Slovenci, torej takoj na predmet.

Domača hiša — družina je sicer na prvi pogled naznatna v svojem delokrogu, a vendar je državica en miniature, katere členi se morajo pokoriti določenim zakonom, kakor se zahteva to v javnem življenju. Pred zakonom je vsak enak kakor pred Bogom, a ravno proti temu dejstvu dogajajo se najhujši pregreški sosebno v obitelji in zatirajo v otroških srcih pravicoljubnost, namesto da bi jo vzbujaali in vtrjevali. Oče in mati sta naravna organa, katera narekujeta postave svojim otrokom, ona dva sta pa tudi poklicana, da gledata strogo na to, da se njuni zakoni izpolnjujejo in da se jim pokori vse, brez izjeme. To je torej kočljiva točka, ne delati nebenih izjem! Oče in mati imata gotovo vsak po svojej strani jednega otroka, kateri se jima je prikradel v srce bolj nego vsi drugi, vsak neguje torej svojega „srčka“, kar pa bi ne smelo biti. Saj so vsi otroci iste krvi, vsi imajo jednake dolžnosti, zakaj ne bi vživali enakih pravic in ugodnostij? Roditelja naj nikar ne kažeta svojej deci, da jima niso vsi jednako dragi, kajti to boli in žali čut pravice v otroških srcih. Kolikrat se dogaja, da se n. pr. otroci med seboj razpraskajo zaradi kakšne igrače. Nastane prava pravcata vojska, na jok in stok priteče mati — dostojno oborožena — njen izvoljenček kriči in toži tega in tega, kateri se seveda brani, a mati kar meni nič, tebi nič — zadošča jej, da preлива solze njen